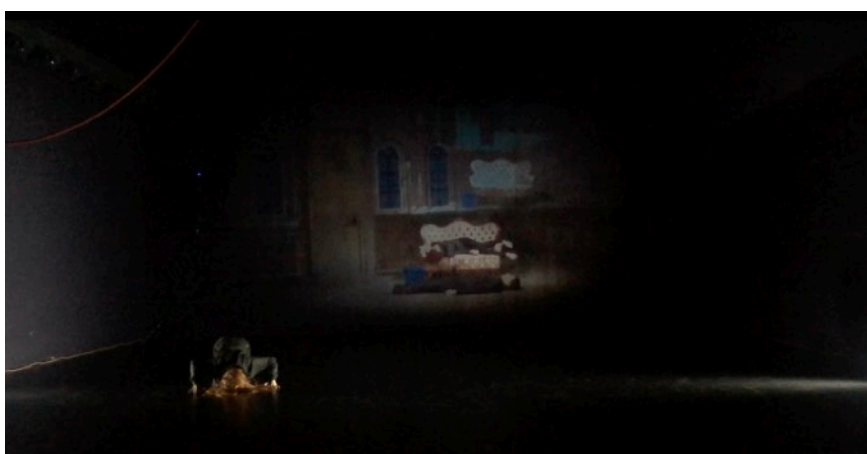

Länkar till arbetsprover i urval

KÄRLEKENS PRIS - koreografisk utveckling, 2023

<https://youtu.be/4jFP8PL07q4>

Inom ramen för en koreografikurs på DOCH valde jag att vidareutveckla de koreografiska inslagen i monologen *Blessed be the mourning ones* inför det kommande projektet *Kärlekens pris*. Koreografin bygger på tankar om minneskonsolidering och försöket att fånga ett försvinnande, och rörelsematerialet är uppbyggt av autentiska rörelser hämtade ur minnet av en traumatisk händelse.

RUM FÖR AVSKED, 2023

<https://youtu.be/GmYYBKMOTIY>

En vloggperformance och installation om sökandet efter det som inte längre finns, om vilka rum som är tillåtna att beträda, om var en får sörja samt vilka spår en människa lämnar efter sig under sin livstid. Vad finns kvar och var finns de kvar? I sökandet efter en plats att framföra en platsspecifik performance på, till minne av min avlidne bästa vän, blev jag gripen av polis. Upplevelsen ligger till grund för verket, där sökandet (och konsekvenserna av detta sökande) efter en plats där sorgen får synas blir en gestaltning av John Bowlbys sorgestadie "yearning and searching". Det är ett uttryck både för den känsla av hemlöshet som kan uppstå när någon som står för närhet och trygghet försvinner, men också för behovet att manifesteras minnet av en historia och ett livsöde som världen kanske helst vill städa bort. Verket är skapat med stöd av Konstnärsnämnden och Dansplats Skog och har hittills framförts inom ramen för ett pilotprojekt som performance på Teater Tribunalen i maj och ställdes ut som installation på SITE/specific festival i juni.

VESTALEN, 2023

<https://youtu.be/C3VHWqZAwi4>

”Vestalen blandar på lekfullt allvar historiska lager med sökandet efter nya former.” SvD

Är du beredd att offra din högsta önskan för kollektivet? Hur vet du vad som är rätt, och framförallt vad som är sant? Vad är du rädd för, och hur påverkar rädslan dina handlingar och val?

Vestalen av Gaspare Spontini hade urpremiär på Opéra de Paris år 1807. Operan utspelar sig ursprungligen i antikens Rom och handlar om den unga kvinnan Julia, som av Roms makthavare utsetts till vestal; en högt uppsatt prästinna med ett ärofyllt uppdrag som, om hon misslyckas med det, sätter hela samhällets fortlevnad på spel enligt rådande trosuppfattningar. Som vestal måste Julia avge kyskhetslöfte, vilket, när hennes älskade Licinius återvänder hem från kriget och vill att de ska rymma tillsammans, blir till ett livshotande dilemma. Verket är skrivet för en stor ensemble, körer och stor orkester. Tillsammans med Anna Christensson bearbetade jag originalet för att passa fyra sångare, en inspelad skådespelare och en kammarorkester på fem personer. Arbetet blev ett lekfullt experimenterande med sceniska berättarformer där vi bla. bröt den fjärde väggen och lät publiken spela rollen som det allsjungande folket vilket fick ersätta originalets omfattande körinslag.

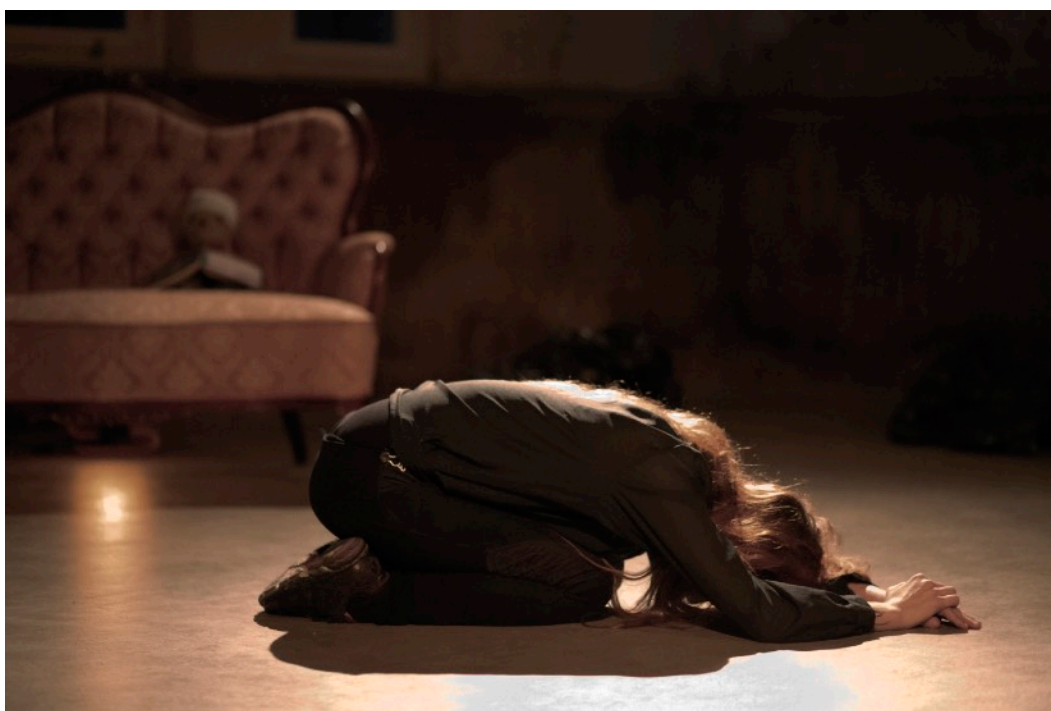

Vestalen producerades av Fria operakompaniet Kamraterna under musikalisk ledning av Anna Christensson, och spelades vid 8 tillfällen på Teater Tribunalen i mars 2023. Jag stod för översättning och bearbetning (tillsammans med Anna Christensson och Karin Tidström), regi, programdesign samt filmredigering.

Intervju för Viva Opera: <https://www.vivaopera.se/2023/08/16/stor-gammal-opera-blev-modern-kammaropera/#more-11114>

BLESSED BE THE MOURNING ONES, 2022

<https://youtu.be/VWZreQgwmjc>

Blessed be the mourning ones är en allomslutande monolog, en högläsningsskväll och en konsert om en exceptionellt envis vänskap, om social utsatthet och om att bli lämnad kvar med frågor som aldrig kommer att besvaras. Verkets centrala utgångspunkt är sorgens dramaturgi, och den självupplevda erfarenheten av att mista en själsfrände. *Blessed be the mourning ones* är en hyllning till vänskapen som överlever allt, döden inkluderad. Det är en sorgemanifestation och ett försök att uttradera tidens existens, en detektivhistoria kring en händelse som aldrig kommer bli helt uppklarad, och en fråga till samhället om hur vi ska förhålla oss till de mest utsatta. *Blessed be the mourning ones* är en kärleksförklaring till alla människor som sörjer, till de som saknas oss, men också till de som halkat snett och deras förtvylade anhöriga.

Jag stod för projektledning manus, regi, ljuddesign, scenografi, kostym, videoprojektioner och gestaltning. Verket visades i ett pilotprojekt under 2022 på Benhuset (Katarina Kyrkogård) Turteatern och Stockholm Fringe Festival (STOFF) där den nominerades till *Best spoken word and theatre*.

"A poignant meditation on the mechanisms of mourning and a gesamtkunstwerk incorporating song, dance and puppetry in brilliant amalgamation. I was moved to my very core." /Per Faxneld, religionsvetare och författare

"Årets starkaste upplevelse."

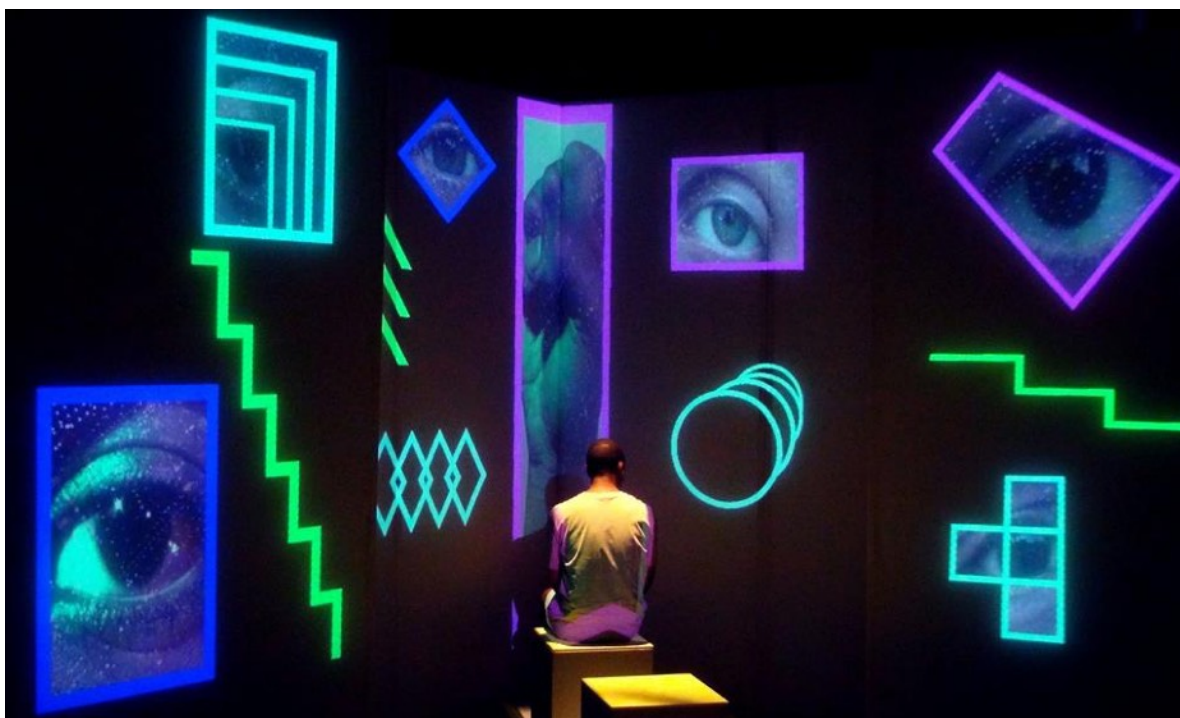
"... en imponerande uppvisning av Le Huches breda register från sång och skådespeleri, text och musik, till att behärska och fylla scenrummet. Hennes skicklighet stod helt i tjänst för det svåra ämnet hon valt att dela med oss."

"De personliga fragmenten samlas liksom i ett kalejdoskop i ständigt nya konstellationer, precis så som en djup sorg gör - sedan är upplevelsen ändå individuell. Le Huche har lyckats gjuta denna sorg i en form som kommunicerar väl med publiken, som satt blyxtstilla under hela föreställningen." /Willmar Sauter, teaterprofessor

"[Aurelia Le Huche](#) gör ett väldigt berörande blandscenkonstverk om arbetet att älska någon som dör och välja att leva vidare. Hennes närvaro är så självklar. I mötet med döden blir livet alldeles extra värdefullt. Alla dagar som bara är helt vanliga i ens närhet framstår som ett vidunderligt privilegium."

BOYS DON'T CRY, 2017

<https://youtu.be/T7ov4ew0dwA>

När jag grät senast? Oj det minns jag inte. Väldigt längesen i alla fall. Ibland vill jag gråta men det liksom fastnar på väg upp. Här, i halsen. Det känns vasst liksom

Två bröder och en förlust. Två vänner i ett avgörande ögonblick. Två skådespelare som försöker minnas och förstå. BOYS DON'T CRY är ett drömlandskap och ett känslolaboratorium uppbyggt av digital grafik, kroppar som kolliderar, ben som springer, vuxna som lyser med sin frånvaro, ögon som öppnas och ögon som sluts, händer som vill gripa tag i något som känns sant, neonljus som trevar sig fram och musik som längtar bort, till något annat ställe, någonstans där allt är okej, du är okej, vi är okej, världen är okej.

BOYS DON'T CRY var ett devisat scenkonstverk där manus bygger på djupintervjuer av 13 pojkar/unga män i åldrarna 12 – 23 år samt skådespelarnas egna erfarenheter. Föreställningen var i första hand skapad för ungdomar mellan 13 – 19 år. Med föreställningen ville vi skapa dialog kring hur samhället kan ge personer med manlig könsidentitet verktyg för att lättare kunna bejaka och kommunicera känslor. I projektet ingick ett pedagogiskt samarbete med organisationen MÄN (tidigare Män för jämställdhet).

Jag stod för manus och regi.

”Binyam Haile och Joel Dannerup rör sig mellan gestaltande och verklighet, i pjäsen men också i scenrummet. Det är fantastiskt fint skådespeleri.”

– Dan Hallemar, Expressen

”Vi vill undersöka glappet mellan vad man känner och hur det kommer ut.”

Abdul Hibombo, SVT Kulturnyheterna

52Hz, 2017

<https://www.youtube.com/watch?v=O-1CAKULPbM&t=27s>

ETT SCENKONSTPROJEKT OM VARAT, TIDEN, OCH VÄRLDENS ENSAMMASTE VAL.

”Där ingenting lever, växer ändå baklänges en reva av tid. Och jag reser i den tysta rymden under havets yta. Jag står inför världens ensammaste val och jag kan inte välja.”

Ett work-in-progress projekt på temat självmord, baserat på kollektivt skapande, startat hösten 2016 av organisationen Totalnormal, som är en del av Fanzingo. En delredovisning hölls på Dieselverkstaden på världsdagen för psykisk hälsa, och en större redovisning hölls på Salong Unga Klara, med efterföljande samtal lett av Fatih Okan från Unga Klara. Projektet fortsatte ännu ett år för att tillsammans med deltagare från Totalnormal skapa metoder för eget och kollektivt skapande samt producera konstnärligt material utifrån självbiografiskt berättande. Jag stod för regi, manussammanställning och för utformande av publikworkshop.

”hade ensemblen och jag haft nåt slags telepatiskt samtal om Christian och hans tid med ohälsa i psykiatrins öppenvård? Det kändes faktiskt så när jag tittade på föreställningen. När jag tittade på föreställningen, när jag hörde, kände och andra klädde handlingen. Ett terapeutiskt möte, ett bevis på att andra upplevt samma. En gåva från människa till människa, från skådespelare till publik - till mig. Kanske ni också har upplevt ett totalt samförstånd utan att föra ett samtal? Så kändes det för mig. En djup förståelse för min son och det som drabbade honom. Utan att vi talat med varandra om det. Ännu ett perspektiv för mig i det eviga pusslandet av insikter. Skådespelare som med djupare insikter kunde sända på alla frekvenser.”

Förhandreportage i Stockholms fria tidning: <https://www.fria.nu/artikel/125328>

HÄXORNA (Le Villi), 2016

<https://www.youtube.com/watch?v=I0WPKGV8HoA>

"I den svarta skogen finns en legend som kallas legenden om Vilierna och denna sprider skräck i alla trolösa älskare. Om en ung flicka dör av kärlek, samlas varje natt i skogen häxorna för att dansa, och de väntar på förrädaren. Om de sedan möter honom, skrattar de och dansar med honom tills han faller död ned."

/Ferdinando Fontana

HÄXORNA (Le Villi) är Giacomo Puccinis allra första opera. Sommaren 2016 satte Fria operakompaniet Kamraterna upp den utifrån en feministisk läsning, inspirerad av det under romantiken rådande intresset för naturens mörka sida och ockultism.

I HÄXORNA utforskas synen på kopplingen mellan kvinnan, naturen och ondskan i förhållande till frigörelse och uppror. Vi rör oss i gränslandet mellan det brutala, blodtörstiga och hämndlysta och den feministiska utopin där ett annat system, styrt av mjuka värden, gemenskap och solidaritet, råder. I HÄXORNA ställs, inspirerat av den romantiska tidsålderns dualistiska livssyn, det vackra mot det groteska, gott mot ont, konventioner mot anarki. Världsordningen vänds uppochner och väcker frågor kring kring tro, etik och moral i förhållande till uppror.

Jag stod för idé och regi. Musikalisk ledning av Anna Christensson.

"Sevärt i sommar - så fick också denna lite lamt förkastade ungdomsopera av en annars för ofta spelad kompositör upprättelse genom en radikal och fullständigt rimlig tolkning och ett i sitt format mycket engagerat framförande. Publiken i furore - välförtjänt. Ett skäl till att det blir bra är att konceptet i stället för rutinmässig uppdatering snarare går bakåt i det här stoffets scenhistoria för att dyrka upp dess relevans i tiden. Det känns samtida."

Stefan Johansson, chefregissör och chefdramaturg Malmö Opera

GISELLE REVISITED, 2016

<https://youtu.be/wdZTW5TLB0s>

I GISELLE REVISITED återbesöker 35-åriga Aurelia rollen *Giselle* som hon skulle ha dansat på Operan 1999 som 17årig student. Föreställningen tar avstamp i ögonblicket då Aurelia lägger handen på dörrhandtaget in till skolan, släpper det igen, vänder sig om, åker hem och därmed avslutar en lovande dansarkarriär.

I GISELLE REVISITED ställs dokumentärt material mot den ikoniska klassiska baletten *Giselles* koreografi och dramaturgi. En berättelse om att växa upp, att göra val och att skapa förändring. GISELLE REVISITED är en kärleks- och försoningsakt för alla de som någon gång gjort uppror eller någon gång kommer att göra det. För alla som vågat, för alla som överlevt, för alla som drömmer. GISELLE REVISITED är till dem.

Föreställningen var en rörelsebaserad monolog som spelades i en nedlagd gymnastiksal på Barnängsgatan i Stockholm, som gästspel på Turteatern samt på UngaTurs scenkonstfestival PARADISO#8 , liksom för ett antal skolklasser i Nacka kommun. Jag medverkade som performer och stod även för manus och filmredigering.

”Den mest modiga och drabbande uppväxtskildringen jag sett. Ett fantastiskt stycke scenkonst.”

”Äntligen fick jag se den, och bli (ännu mer) stärkt i min övertygelse om att det självbiografiska berättandet är det starkaste av allt på scen!”

” Aurelia Le Huche äger scenen och träffar mig rakt i flickhjärteroten, får mig att rabbla mantran per automatik, spänna mina muskler och mitt vuxna mammahjärta att svämma över.”

DEN GULA TAPETEN, 2013

https://youtu.be/x4MOJy_SpR0

Genom Charlottes dagboksanteckningar skildras hennes liv under en tid då hon av sin make och tillika läkare hålls instängd och isolerad i sitt rum för att bli av med sina "nervösa besvär". I sin ensamhet utvecklar hon en neuros kring rummets mönstrade tapet, som upptar alltmer av hennes tid och energi.

Verket är uppbyggt av två delar, där den första består av en filminstallation och den andra av en teatermonolog. Publiken får dela Charlottes sönderfallande verklighet där de rumsliga gränserna mellan aktör och åskådare suddats ut. På väggarna leker den mönstrade tapeten med sig själv och förflyttar oss till suggestiva tankerum.

Novellen "The yellow wallpaper" fungerade då den gavs ut 1892 som en kritik mot äktenskapet som institution och mot kvinnors begränsade möjligheter till självständighet och tolkningsföreträde. Än idag problematiserar berättelsen könsmaktförhållanden både i hemmiljön och i offentligheten.

En produktion av PUMA scenkonst. Jag stod för regi, kostym, filmredigering och teknik. Föreställningen spelades under 2013 på Färgfabriken, Uppsala Stadsteater, Blå huset i Tensta samt Teater Tre. Efterföljande workshops hölls vid tre tillfällen för gymnasieungdomar.

"Bäst just nu"
Ingegärd Waaranperä, DN April 2013

"Pjäsens framförande är fullkomligt briljant"
Kulturbloggen